

Πρξ 5,1-11

Ἀνανίας καί Σαπφείρα

Σᾶς ἀρέσουν, παιδιά, τὰ αἰνίγματα; Σήμερα θά ξεκινήσουμε μ' ἓνα αἰνίγμα: Τί εἶναι

- * τόσο **παλιό** ὅσο κι ὁ πρῶτος ἄνθρωπος;
- * τόσο **ἐπικίνδυνο** ὅσο ἓνα μικρόβιο;
- * τόσο **ὑπουλο**, πού εἶναι κρυμμένο συνεχῶς κάτω ἀπό τή γλῶσσο μας;

Θά βρεῖτε τή λύση στό αἰνίγμα, ἀκούγοντας τή σημερινή μας ἱστορία. Εἶναι ἓνα περιστατικό ἀπό τή ζωή τῆς πρώτης Ἐκκλησίας. Τό διαβάζουμε μέσα στήν Καινή Διαθήκη, στίς «Πράξεις τῶν Ἀποστόλων».

Οἱ πρῶτοι χριστιανοί, πού ζοῦσαν κοντά στούς ἀποστόλους, εἶχαν μία εὐλογημένη συνήθεια: νά μοιράζονται ὅλα τὰ ἀγαθά τους. Δέν ὑπῆρχαν μεταξύ τους πλούσιοι καί φτωχοί! **Εἶχαν τὰ πάντα κοινά**. Κάποιοι μάλιστα πούλησαν τήν περιουσία τους καί ἔδωσαν τὰ χρήματα στό κοινό ταμεῖο τῆς Ἐκκλησίας. Ἕνας ἀπ' αὐτούς ἦταν ὁ **Ἰωσῆς**, πού ἀπό τούς ἀποστόλους ὀνομάστηκε **Βαρνάβας**, δηλαδή **ἄνθρωπος παρηγοριᾶς**. Αὐτός πούλησε ἓνα μεγάλο χωράφι καί ἔφερε ὅλα τὰ χρήματα στούς ἀποστόλους γιά τίς ἀνάγκες τῶν

φτωχῶν. Ὅλοι τὸν θαύμασαν γιὰ τὴ γενναιόδωρη προσφορά τῆς ἀγάπης του.

Ἕνα ἀνιρόγυνο, **ὁ Ἀνανίας καὶ ἡ Σαπφείρα**, θέλησε νὰ τὸν μιμηθεῖ. Εἶχαν ἓνα κτῆμα καὶ τὸ πούλησαν. Σκέφτηκαν ὅμως πονηρά. Συμφώνησαν νὰ κρατήσουν ἀπὸ τὰ χρήματα πού πῆραν, χωρὶς νὰ τὸ ποῦν στοὺς ἀποστόλους, γιὰ νὰ νομίσουν ὅλοι ὅτι ἔκαναν κι αὐτοὶ μιὰ ἥρωικὴ πράξη θυσίας ὅπως ὁ Βαρνάβας. Ἦθελαν μέ τὴ φιланθρωπία πού ἔκαναν νὰ κερδίσουν τὸν θαυμασμό τῶν ἄλλων.

Πραγματικά, ὁ Ἀνανίας φέρνει ἓνα μέρος ἀπὸ τὰ χρήματα καὶ τὰ παραδίδει στοὺς ἀποστόλους. Ἀκούει ὅμως αὐστηρὴ τὴ φωνὴ τοῦ ἀποστόλου Πέτρου:

- Γιατί, Ἀνανία, ἄφησες τὸν σατανᾶ νὰ γεμίσει τὴν καρδιά σου; **Γιατί εἶπες ψέμα στὸ Πνεῦμα τὸ Ἅγιο;** Δικό σου δὲν ἦταν τὸ κτῆμα; Μποροῦσες, ἂν ἤθελες, νὰ μὴν τὸ πουλήσεις. Μποροῦσες νὰ κρατήσεις κι ὅλα τὰ χρήματα γιὰ σένα. Γιατί σκέφτηκες πονηρά; Δὲν εἶπες ψέματα στοὺς ἀνθρώπους, ἀλλὰ στὸν Θεό!

Μόλις τ' ἄκουσε αὐτὰ ὁ Ἀνανίας, ἔπεσε κάτω καὶ ξεψύχησε! Καταλαβαίνετε τί μεγάλος φόβος τοὺς ἔπιασε ὅλους. Σηκώθηκαν οἱ νεότεροι, τύλιξαν τὸν νεκρό, ὅπως συνήθιζαν τότε, καὶ τὸν ἐβγαλαν ἔξω γιὰ νὰ τὸν θάψουν.

Μετά ἀπὸ τρεῖς ὥρες φτάνει ἡ γυναίκα τοῦ Ἀνανία, ἡ Σαπφείρα. Δὲν εἶχε μάθει τί ἔγινε.

- Πές μου, τόσο πουλήσατε τὸ κτῆμα σας; τὴ ρωτᾷ ὁ ἀπόστολος Πέτρος.

Τί κρίμα! Κι αὐτὴ ἀπαντᾷ μέ τὸν ἴδιο τρόπο, λέγοντας ψέματα.

- Γιατί συμφωνήσατε μέ τὸν Ἀνανία νὰ πειράξετε τὸν Θεό λέγοντας ψέματα; τῆς λέει μέ πόνο ὁ ἀπόστολος. Νά, ἀκούγονται τὰ βήματα αὐτῶν πού μόλις ἔθαψαν τὸν ἄντρα σου. Θά πάρουν τώρα νὰ θάψουν καὶ σένα.

Δὲν πρόλαβε νὰ τελειώσει τὰ λόγια του, καὶ ἡ Σαπφείρα σωριάστηκε κάτω. Ξεψύχησε κι αὐτή. Τὴν πῆραν οἱ χριστιανοὶ καὶ τὴν ἔ-

θαψαν δίπλα στον άντρα της. Όλοι ήταν συγκλονισμένοι!

Ο Θεός, παιδιά, επέτρεψε να έχουν ο Άνανίας και η Σαπφείρα αυτό το τέλος, **γιά να καταλάβουν από την αρχή οι χριστιανοί ότι τό ψέμα δέν είναι κάτι άπλό, αλλά προσβάλλει τόν ίδιο τόν Θεό.**

Τό ψέμα

«Τί πειράζει ένα ψεματάκι;», ακοῦμε συχνά να λένε, «Τόσο μεγάλο κακό είναι;». Μά και τό μικρόβιο μικρό είναι· τόσο μικρό πού δέν φαίνεται μέ τό μάτι. Βλάπτει όμως πολύ σοβαρά τήν υγεία μας. **Σάν τό μικρόβιο είναι και τό ψέμα.** Δέν τό αντιλαμβανόμαστε, αλλά προσβάλλει σοβαρά τήν υγεία τής ψυχής μας.

Οί γιατροί, γιά να θεραπεύσουν μία άρρώστια, φάχνουν τήν αίτία πού τήν προκάλεσε. Έλᾶτε τώρα κι εμείς να ψάξουμε μαζί γιά ποιούς λόγους λέμε ψέματα. Ίσως έτσι μπορέσουμε εύκολότερα να καταπολεμήσουμε τόν ύπουλο αυτό ίό πού κρύβεται κάτω από τή γλῶσσα μας. Γιατί, λοιπόν, λέμε ψέματα; *(Αφήνουμε πρώτα τά παιδιά να έκφραστοῦν κι έπειτα συνοψίζουμε, δείχνοντας τήν αντίστοιχη προβολή, βλ. έποπικό υλικό).*

α. Από φόβο μή μᾶς τιμωρήσουν. Κάναμε π.χ. μία ζημιά και γιά να γλυτώσουμε τήν τιμωρία λέμε ψέματα. Πήγαμε άδιάβαστοι στό σχολείο και τήν ώρα τής εξέτασης δικαιολογούμαστε: «έχασα τό τετράδιο», «ήμουν άρρωστος χθές», «δέν πρόλαβα».

β. Από κενοδοξία, από τήν επιθυμία δηλαδή να μᾶς θαυμάζουν, όπως ο Άνανίας και η Σαπφείρα. Ίσχυριζόμαστε π.χ. ότι πήραμε μεγαλύτερους βαθμούς ή ότι αγοράσαμε πανάκριβα τά ρούχα μας ή ότι πήγαμε διακοπές στό έξωτερικό, μόνο και μόνο γιά να κερδίσουμε τόν θαυμασμό τών άλλων. Καταλαβαίνετε, βέβαια, πόσο πέφτουμε στην έκτίμησή τους, όταν αποκαλύπτεται τό ψέμα μας!

γ. **Ἀπό ζήλια.** Ἡ ζήλια μᾶς σπρώχνει νά ποῦμε ψέματα εἰς βάρος ἐκείνων πού ζηλεύουμε. Λέμε π.χ. ὅτι ὁ ἀδερφός μας ἔκανε κάτι ἄσχημο, ἐνῶ δέν τό ἔχει κάνει. Ἡ ψεύτικη αὐτή κατηγορία ὀνομάζεται **συκοφαντία**. Ἡ συκοφαντία, παιδιά, εἶναι πολύ μεγάλη ἁμαρτία. Ξέρετε ποίος εἶναι ὁ πρῶτος συκοφάντης; Ὁ διάβολος. Τ' ὄνομά του σημαίνει «αὐτός πού διαβάλλει, δηλαδή συκοφαντεῖ». Αὐτός, λοιπόν, πρῶτος συκοφάντησε τόν Θεό στούς πρωτοπλάστους, στόν Ἀδάμ καί τήν Εὕα. Τούς εἶπε ὅτι δῆθεν ὁ Θεός δέν ἐπιτρέπει νά φᾶνε ἀπό τούς καρπούς τοῦ δένδρου, γιά νά μή γίνουν θεοί. Τούς ξεγέλασε ἔτσι καί τούς ἔβγαλε ἀπό τόν παράδεισο, λέγοντας τό πρῶτο ψέμα πού ἀκούστηκε πάνω στή γῆ. Γι' αὐτό σᾶς εἶπα στήν ἀρχή ὅτι τό ψέμα εἶναι τόσο παλιό ὅσο ὁ ἄνθρωπος.

δ. **Ἀπό τεμπελιά.** Ὅταν δέν θέλουμε νά διαβάσουμε, λέμε ὅτι τάχα τελειώσαμε τά μαθήματά μας ἤ ὅτι δέν μᾶς ἔχουν βάλει τίποτε νά ἐτοιμάσουμε γιά τήν ἄλλη μέρα... Ἀντίθετα, ἂν μᾶς ζητήσουν νά κάνουμε κάποια δουλειά, τότε προφασιζόμαστε ὅτι ἔχουμε πολύ διάβασμα!

ε. **Ἀπό ἐπιπολαιότητα,** χωρίς ἰδιαίτερο λόγο, χωρίς νά τό καλοσκεφτοῦμε, ἴσως γιά νά κάνουμε ἓνα ἀστεῖο, ἴσως -τί φοβερό!- ἀπό συνήθεια.

Ἀλίμονο ὅμως ἂν τό ψέμα μᾶς γίνει συνήθεια! Θά πάψουν οἱ ἄλλοι νά μᾶς ἐμπιστεύονται. Θά νομίζουν ὅτι πάντα ἔχουμε ἓνα ψέμα κάτω ἀπό τή γλῶσσα μας. Θυμάστε σίγουρα τί συνέβη στήν ἱστορία μέ τόν **ψεύτη βοσκό** (θυμίζουμε τόν μῦθο). Πολύ καλά λέει ὁ λαός μας: «**Ὁ ψεύτης καί ὁ κλέφτης τόν πρῶτο χρόνο χαίρονται**». Naί, γιατί γρήγορα ἡ ἀλήθεια φανερώνεται καί τότε ὁ ἔνοχος ἐξευτελίζεται. Ἀλλά καί μέχρι νά φανερωθεῖ, τύψεις, ἀγωνίες, ντροπή... Συνήθως τό ἓνα ψέμα φέρνει τό ἄλλο, καί ὁ ψεύτης βρίσκεται συχνά παγιδευμένος ἀπό τά ἴδια του τά λόγια. Ἀλλά ἀκόμη κι ἂν ποτέ δέν φανερωθεῖ τό ψέμα πού εἶπαμε, ὑπάρχει Κάποιος πού πάντοτε τό ἀκούει καί τόσο λυπᾶται! Ποίος εἶναι; Ὁ Χριστός μας. Naί, **ὁ Χρι-**

στός, πού τόσο μᾶς ἀγαπᾷ, προσβάλλεται καί πληγώνεται μέ τὰ ψέματα πού λέμε.

Ἄν ὅμως ἔχουμε αὐτή τήν ἀσχημη συνήθεια, **τί πρέπει νά κάνουμε γιά νά ἀπαλλαγούμε;** Χρειάζεται **προσπάθεια**, ἀλλά ἂν τό θελήσουμε πραγματικά, ὁ Θεός θά μᾶς εὐλογήσει καί θά τά καταφέρουμε! Θά μᾶς εἶναι βοηθητικό ἂν βάλουμε καλὰ στή σκέψη μας ὅτι:

- **τό ψέμα προσβάλλει τόν Θεό·** νά μήν ξεχάσουμε τό περιστατικό μέ τόν Ἀνανία καί τή Σαπφείρα

- **τό πρῶτο ψέμα τό εἶπε ὁ διάβολος·** ἀρμόζει σ' ἓνα παιδί τοῦ Θεοῦ νά τό βάζει στά χεῖλη του;

- **ὁ Χριστός εἶπε: «Ἐγώ εἶμαι ἡ ἀλήθεια»·** ὅποιος, λοιπόν, λέει τήν ἀλήθεια ἔχει τόν Χριστό βοήθεια.

Μήπως ξέρετε ποιοῦ εἶναι τό ἀντίθετο τοῦ ψεύτη; Πολύ σωστά, ὁ **εἰλικρινής**. Εἶναι μεγάλη ἀρετή, παιδιά, ἡ εἰλικρίνεια! Ἄν ἔχουμε τό θάρρος νά ὁμολογοῦμε τήν ἀλήθεια, **οἱ φίλοι μας καί ὅλοι γύρω μας θά μᾶς ἐκτιμοῦν καί θά μᾶς ἐμπιστεύονται**. Ἐκτός ὅμως ἀπό τήν ἐκτίμηση τῶν ἀνθρώπων, θά ἔχουμε στή ζωή μας **καί τήν εὐλογία τοῦ Θεοῦ**. Ἀξίζει, λοιπόν, νά προσπαθήσουμε!

**Κάθε ψέμα τήν ἀλήθεια
δίδωχνει τόσο μακριά
καί πληγώνει καί προσβάλλει
τόν Θεό πού μ' ἀγαπᾷ.**

ΕΠΟΠΤΙΚΟ ΥΛΙΚΟ

1. Προβολή.
2. Πάζλ μέ συνθήματα σχετικά μέ τό μάθημα.
3. Παιχνίδια.
4. Τό σύνθημα τοῦ μαθήματος.